

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστου λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐερπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ὁ λέων ἐστράφη, ἐπέδειξε μ' ἓνα τανυσμένον ὄλον τοῦ τοῦ ἀνάστημα, ἤνοιξε τὸ φοβερόν του στόμα, ἐχασμήθη ἀποκαλύπτων τὰ τεράστια δόντια του, ἐβγαλεν ὄλον τοῦ τοῦ κεφάλι ἐξω ἀπὸ τὸν κλωδὸν καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ δύο μάτια ὡς ἀναμμένα κάρβουνα, ἵκανά νὰ προξενήσουν τρόμον καὶ εἰς τὸν πλέον ἀτρόμητον. Ἀλλ' ὁ Δὸν Κιχώτης, χωρὶς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, οὔτε βήμα, ἠτένιζε τὸν λέοντα μὲ προσοχὴν. Ἡ ῥόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐφορμήσῃ τὸ θηρίον ἐναντίον του καὶ νὰ ῥάξῃ, ἢ μεταξὺ τῶν πάλῃ χωρὶς ἄλλην ἀναβολὴν.

Ὁ λέων περιέφερον ὀλίγας ἀκόμη στιγμὰς τὸ βλέμμα τριγύρω του, ἐπειτα, χωρὶς νάησυχῃ, περισσότερον διὰ τὸν ξένον ἐκείνον, τῷ ἐστρεψεν ἡσύχως τὴν ῥάχην καὶ ἐξηπλώθη, ὅπως ἦτο πρὶν, εἰς τὸ βάθος τοῦ κλωδοῦ, μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν τοῦ κόσμου.

Ὁ Δὸν Κιχώτης, φοβερὰ ἀπογοητευμένος, διέταξε τὸν φύλακα νὰ κεντήσῃ τὸν δειλὸν ἐκείνον μ' ἓνα μακρὸ κοντάρι καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς βίρας ἀπὸ τὸν κλωδόν. Ἀλλ' ὁ φύλαξ ἀπεκρίθη:

—Ὁχι, κύριε, μὴ μοῦ γυρεῦτε τέ-

τοιο πρᾶγμα! Ἄν τὸ ἔκαμνα, θὰ ἦ-ταν ὡς νὰ ἐξωφλοῦσα μὲ τὴν ζωὴ. Μὴ σπρώχνετε τὰ πράγματα περισσότερον, σὰς ἐξορκίζω, κύριε! Πρὸς τὸ παρὸν εὐχαριστηθῆτε μὲ αὐτὸ ποῦ ἐκάματε. Ἡ πόρτα τοῦ κλωδοῦ εἶνε ἀνοικτὴ. Βλέπετε ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν τοῦ μὰ νὰ σὰς κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον. Ἡ ντροπὴ γι' αὐτὸν τὸ δειλὸν, ἢ δόξῃ γιὰ σὰς τὸν ἀνδρεῖο!

—Ἀλλ' ὅθιαι, παρθεδέθῃ ὁ Δὸν Κιχώτης. Τότε λοιπόν, καλὴ μου φίλε, κλείσε τὴν θύραν τοῦ κλωδοῦ καὶ γράψε μου μίαν ἐκθεσιν, πιστοποιοῦσαν αὐτὸ ποῦ με εἶδες σήμερα νὰ κάμνω, ἐνῷ ἐγὼ θὰ νύσω εἰς τοὺς ἄλλους ποῦ ἔφυγαν, ὅτι εἰμποροῦν τώρα νὰ πλησιάσουν.

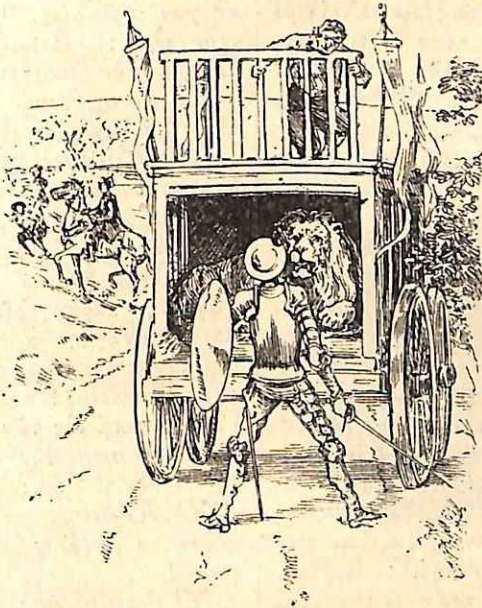
Ὁ φύλαξ ὑπήκουσε προθύμως, ἐκλείσε τὴν θύραν τοῦ κλωδοῦ καὶ ἤρχισε νὰ συντάσσῃ τὸ πιστοποιητικόν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Δὸν Κιχώτης ἔδωσε τὸ μαντῆλίν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δόρατός του, τὸ ἔσεισεν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐφώνησε δυνατὰ.

Ὁ Δὸν Διέγρος, ὁ Σάντος καὶ ὁ ἀμαξᾶς μὲ τὰ μουλάρια του, ἰδόντες τὸ σῆμα καὶ ἀκούσαντες τὰς φωνάς, ἔσπευσαν νὰ ἐπανέλθουν, ἀλλ' ἀκόμη μὲ κάποιον διισταγμόν. Ἡ ἐκπληξὶς τῶν ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν ἔμαθον τὰ διατρέξαντα. Ὁ φύλαξ προσεπάθησε νὰ ἐξάρῃ ὅσον ἤμπορούσε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ τὴν δειλίαν τοῦ λέοντος, λέγων, μεταξὺ τῶν

ἄλλων, ὅτι τὸ θηρίον ἐτρόμαξε τόσον πολὺ καὶ μὲ τὴν θείαν μόνον τοῦ Δὸν Κιχώτου, ὥστε μὲ κανένα τρόπον δὲν ἤμπορεσαν νὰ τὸ κάμουν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν κλωδόν, διὰ νὰ μετρηθῇ μὲ τὸν ἥρωα.

Ὁ Δὸν Κιχώτης διέταξε τὸν Σάντος νὰ δώσῃ εἰς τὸν φύλακα καὶ εἰς τὸν ὀδηγὸν ἀπὸ ἓνα δουκάτον, ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν χρονοτριβὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχεν ὑποβάλλῃ. Ἐκεῖνοι τὸν ὑπακούσαν θερμοῶς διὰ τὴν καλωσύνην του καὶ ἀπῆλθον εὐχόμενοι καλὸ ταξίδι καὶ εἰς ἀνώτερα.

—Λοιπὸν, Σάντες, εἶπεν ὁ ἱππότης πρὸς τὸν ἱπποκόμον του, τί φρονεῖς γιὰ ὅλ' αὐτὰ;... Εἶδες τώρα, ὅτι καμμία μαγεία δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ καταβάλῃ τὴν ἀληθινὴν ἀνδρείαν; ὦ, ναί! Οἱ κακοὶ αὗτοὶ μάγοι εἰμποροῦν νὰ μοῦ κλέψουν τὰς νίκας μου, μεταμορφοῦντες τὰ πάντα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ἀκατανίκητον μεγαλοψυχίαν μου!

Ἐκπληκτος ὁ λέων διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἐπίσκεψιν... (Σελ. 241, στ. α')

Ἰδόντες τὸ σῆμα καὶ ἀκούσαντες τὰς φωνάς... (Σελ. 241, στ. β')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ συνεταξίδευαν μερικὸς φοιτητάς, ὁ Δὺν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντος συνήντησαν ἕνα χαριτωμένον καὶ εὐθυμὸν νέον, ὡς δεκαοκτὼ ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκόλουθος ἐνὸς μεγάλου ὀρχοντος καὶ ἐπήγαινε τώρα νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατὸν διὰ νὰ πολέμησῃ. Εἶχεν, ἐκτὸς τῆς εὐθυμίας του, καλὴν ἀνατροφὴν, καλοὺς τρόπους, καὶ ἐταξίδευε μετὰ παλιόρουχα, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν μονάκριβην καλὴν του φορεσίαν, ποῦ τὴν εἶχεν εἰς ἕνα μπόγον κρεμασμένον εἰς τὸ ραβδί του, τὸ ὁποῖον ἐστήριζεν εἰς τὸν ὀμόν του. Ἐτραγουδοῦσε πεζοπορῶν ἀμέριμνος, καὶ εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφρὰν ὥστε καὶ τὰ θυλάκια.

Συντομεύσαντες οὕτω μετὰ τὴν καλὴν συντροφίαν τὸ μήκος τοῦ δρόμου των, ἐφθασαν τὸ βράδυ εἰς ἕν πανδοχεῖον, ὅπου ἐσκόπευαν νὰ διανυκτερεύσουσιν, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Δὺν Κιχώτης, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ ἵπποκόμου, δὲν ἐξέλαβεν αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς ἀρχοντικὸν πύργον.

Ἐνῶ ἐκάθηντο ὅλοι εἰς τὴν αὐλήν, διηγουμένοι καὶ ἀκούοντες ἱστορίας, ἕνας ἄνθρωπος μετὰ δερμάτινα φορέματα εἰσῆλθε μετὰ ὕψους σπουδαῖον καὶ ἤρχισε νὰ ζητῇ κατάλυμα θορυβωδῶς.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος· εἶνε ὁ κύρ Πέτρος. Θὰ περάσωμε καλὰ τὴν βραδυὰ μας... Θὰ μείνῃς ἀπόψε ἐδῶ, κύρ Πέτρε; Καὶ βέβαια ποῦ ὑπάρχει θέσις. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ μαῖμου καὶ τὸ θεατράκι σου;

— Θὰ εἶνε ἐδῶ σὲ λιγάνι, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος· ἦλθα πρῶτα νὰ ἰδῶ ἂν ἔχῃ θέσις.

Καὶ ἐφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦλθε, βεβαίως διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὁ Δὺν Κιχώτης ἠρώτησε τί ἦτο αὐτὸς ὁ κύρ Πέτρος καὶ τί εἶδους μαῖμου καὶ θεάτρον εἶχε.

— Ἄ, κύριέ μου, τῷ ἐξήγγισεν ὁ ξενοδόχος· ἔχει ἕνα θεατράκι μετὰ μαριονέττες ποῦ τὸ τριγυρίζει ἐς ὅλην τὴν χώραν. Ὁραϊότερον δὲν ἔχειν ἐστὶν Ἰσπανία ὅσο θυμᾶται ἄνθρωπος! Ἡ μαῖμου τοῦ ὅμως εἶνε κάτι θαυμάσιον! Φαντασθῆτε μόνον,

ὅτι λέει τὴν τύχην. Ἄμα τὴ ρωτήσετε κάτι τί, σὰς ἀκούει μετὰ μεγάλην προσοχήν, ἔπειτα πηδᾷ ἐπὶ τὸν ὄμο τοῦ ἀγένητος καὶ τοῦ ψιθυρίζει ἐπ' αὐτὴν. Τότε ὁ κύρ Πέτρος σὰς λέει τὴν ἀπάντησιν. Γιὰ κάθε ἐρώτησιν, δίνετε κάτι τί ἐπὶ τῇ μαῖμου, μικρὰ πράγματα βέβαια, μ' ἀπ' αὐτὸ ὁ κύρ Πέτρος ἔχει ἕνα καλὸ εἰσόδημα κάθε χρόνον!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κύρ Πέτρος ἐπανῆλθε, μετὰ τὸ θεατράκι του καὶ τὸν πύργον του εἰς ἕνα κερροτσάκι. Ἀμέσως ὁ Δὺν Κιχώτης ἐβγάλε μερικὰς πεντάρες ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἠρώτησεν ἂν ὁ πύργος ἤμπορούσε νὰ τῷ προείπῃ, ποῖον θὰ ἦτο τὸ προσεχές του συναπάντημα καὶ ὁ νέος τοῦ ἀθλοῦ.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ κύρ Πέτρος· ὁ πύργος μου δὲν ἀνακατεύεται μετὰ μέλλοντα· ἤμπορεῖ ὅμως νὰ σὰς μιλήσῃ γιὰ τὰ περασμένα καὶ ἐν μέρει γιὰ τὰ παρόντα.

— Δὲν θάδιναι οὔτε πτακισμένο λεπτὸ γιὰ νὰκούσω τὰ περασμένα μου, εἶπε τότε ὁ Σάντος· γιὰτὶ ἐγὼ τὰ ξέρω καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, καὶ «ὅσα ξέρει ὁ νοικοκύρης δὲν τὰ ξέρει ὁ κόσμος», ποῦ λέει καὶ ἡ παροιμία. Ἄς εἶνε ὅμως. Μπορεῖ νὰ μὰς πῇ ἡ μαῖμου σου τί κάνει αὐτὴ τὴ στιγμὴν ἡ γυναῖκά μου, ἡ Μαρία Πάνθα;

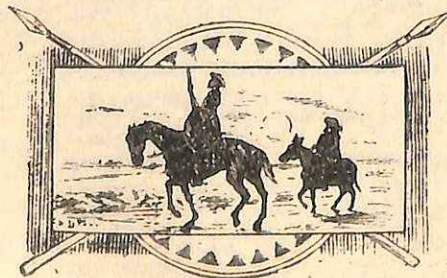
Ὁ κύρ Πέτρος ἐκτύπησε μετὰ τὴν παλάμην τὸν ὄμον του, καὶ ἀμέσως ὁ πύργος, μ' ἕνα πῆδημα, εὐρέθη ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐμόρφασεν καὶ ἐτίριξε τὰ δόντια, κοντὰ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ κυρίου του, ἐπὶ δὲν ἀπὸ τὸν ὄμον εἰς τὸ δάπεδον.

Τότε ὁ κύρ Πέτρος ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐκπληκτὸν Δὺν Κιχώτην καὶ ἐναγκαλισθεὶς τοὺς πόδας του, ἀνέκραξεν:

— ὦ πανένδοξος ἀνθρώπε τῆς Πλανοδίου Ἰπποσύνης, ποῖος θὰ ἤμπορέσῃ νὰ σὲ ἐγκωμιάσῃ ὅσον σοὺ ἀξίζει, μεγάλῃ Δὺν Κιχώτη Μαγκήσιε; Καὶ σὺ, πιστὸ Σάντος Πάνθα, κράτιστε ἵπποκόμος τοῦ κρατίστου τῶν ἱπποτῶν, μάθε ὅτι ἡ δόνα Μαρία, ἡ γυναῖκά σου, ξαίνει αὐτὴ τὴν ὥρα μαῦρο μαλλὶ καὶ πίνει κάπου-κάπου νερὸ ἀπὸ μιᾶς μεγάλης, παλιᾶς στάμνας, ποῦ τὴν ἔχει ἀριστερᾷ τῆς. Καὶ τώρα, πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου καὶ ἐξαιρετικοῦ Δὺν Κιχώτη, θὰ δώσω μίαν παράστασιν, δωρεάν, νὰ τὴν ἰδοῦν ὅλοι ὅσοι εὐρίσκονται ἐδῶ.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΠΟΥΡΝΕΛΛΕΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΓΟΡΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 234]

Ὁ ὠνηρέτης:— Αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς δὲν ἐπείσκει τὸν κύριο; Ἰσοῦ ἕνας ἄλλος. Ὅταν λέμε γιὰ ἕναν ἄνθρωπον: «Ἡ καρδιά του εἶνε κλειστὴ πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς, τῆς καλοσύνης, τῆς εὐσπλαχνίας», ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει, κύριε, καρδιά· εἶνε ἄκαρδος ἄνθρωπος, κύριε! Ἡ καρδιά του εἶνε κλειστὴ, ἀρα δὲν ἔχει καρδιά, δὲν ὑπάρχει καρδιά!

Ὁ Κύριος, καθ' ἑαυτὸν:— Ἡ καρδιά του εἶνε κλειστὴ, δὲν ἔχει καρδιά· ἀλλ' ὅμως, ὁ κατεργάρας ἔχει δικήν!

Ὁ ὠνηρέτης:— Δὲν εἶν' ἐτσι; Λοιπὸν, ἡ γριλλίεσ ἦταν κλειστὴ, ἀρα τὸ σπῆτι δὲν εἶχε γριλλίεσ. Ὅπερ εἶδε δεῖξαι!

Ὁ Κύριος:— Ναί, ἔχεις δικήν· ἡ γριλλίεσ ἦταν κλειστὴ, ἀρα δὲν ὑπῆρχαν γριλλίεσ. Ὅπερ (τὸν κτυπᾷ ἐπὶ τὸν ὄμο:) εἶδε (τὸν ξανακτυπᾷ) δεῖξαι! (τὸν ξανακτυπᾷ)

Ὁ ὠνηρέτης, ὀπισθοχωρεῖ:— Πάλι τὰ ἴδια! μὰ τί ἔχει;

Ὁ Κύριος, καθ' ἑαυτὸν:— Δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ὁ κατεργάρας! Ἄς τὸν πιάσωμε ἀλλοιῶτα. (Δυνατά!) Ἀπὸ τὴν λεπτομερῆ ἐκθεσὶν ποῦ μοῦ ἔκαμες πρὸ ὀλίγου, βλέπω ὅτι ἐξετέλεσας πιστῶς τὴν παραγγελίαν μου καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σοὺ δηλώσω ὅτι εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ναί! πολὺ εὐχαριστήμενος! πολὺ! πολὺ! πολὺ! (Τὸν κτυπᾷ εἰς τὸν ὄμον δυνατά.)

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! (καθ' ἑαυτὸν:) Μὰ τί ἔχει;

Ὁ Κύριος:— Γιατὶ σὺ δὲν ξέρεις ἀκόμη τί μεγάλη ὑπηρεσία μοῦ προσέφερες!

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ!

Ὁ Κύριος:— Ὑπηρεσία ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ἐς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ!

Ὁ Κύριος:— Ἐστὼ καὶ ἂν πρόκειται νὰ ζήσω ἐκατὸν πενήντα χρόνια.

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ!

Ὁ Κύριος:— Καὶ ἂν πρόκειται νὰ στραβωθῶ, νὰ κουραθῶ, νὰ βουβαθῶ! (Σὲ κάθε λέξι τὸν κτυπᾷ ἐπὶ τὸν ὄμο καὶ τὸν τραντάζει.)

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! (καθ' ἑαυτὸν:) Μὰ πάλι τὰ ἴδια;

Ὁ Κύριος:— Ὡστε λοιπὸν, παιδί μου, ἂν ἐς ἐκατὸν πενήντα χρόνια μετὰ χρειασθῇ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ μιλήσῃς. Θὰ σὲ ἀκούσω, θὰ σὲ βοηθήσω, θὰ σὲ δουλεύσω!

Ὁ ὠνηρέτης:— Εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὁ Κύριος:— Εἶνε μιὰ ὥρα ποῦ εἶδες τὸν κύριον Κανάρη;

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἡ γριλλίεσ, κύριε, ἦταν κλειστὴ.

Ὁ Κύριος:— Ἀρκετὰ εἶπαμε γιὰ τὴν γριλλίεσ... Λοιπὸν, ὁ κύριος Κανάρης εἶνε τώρα...

Ὁ ὠνηρέτης, ζωηρῶς:— Ὁ κύριος Κανάρης εἶνε τώρα...

Ὁ Κύριος:— Στὰς Αἰωνίους Μονάς!

Ὁ ὠνηρέτης, ἐντρομος:— Στὰς Αἰωνίους Μονάς;... Δηλαδή, πέθανε;

Ὁ Κύριος:— Ναί, παιδί μου, ψόφησε! Γιατὶ ἦταν—ἦταν, ἀκούς;—ἦταν ἕνας κακὸς, ἕνας δόλιος, ἕνας ψευτικὸς φίλος! Καὶ σὺ...

Ὁ ὠνηρέτης, ζωηρῶς:— Κ' ἐγώ;

Ὁ Κύριος:— Τὸν ἐδηλητηρίασες!

Ὁ ὠνηρέτης, ἐντρομος:— Ἀχ, κύριε!... Ὡχ! ὦχ! κύριε!...

Ὁ Κύριος:— Τὸν ἐδηλητηρίασες!

Ὁ ὠνηρέτης, ὡς ἄνω:— Ἄ! ἄ!...

Ὁ Κύριος:— Αὐτὴ τὴ στιγμὴν, τὸ δηλητήριον ἀρχίζει τὴν ἐνέργειάν του. Ἡ ἀναπνοή του κοίει...

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Τὸ στόμα του εἶνε φωτιά!

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Ὁ καιρὸς του καμίνει!

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Ἀκόμη λιγάνι, καὶ ἡ πυρκαϊὰ θὰ ἐκραγῇ ἐς τὴν κοιλιάν του!

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Θὰ πεθάνῃ!... Πέθανε!... πάει!

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἄ! ἄ! ἄ! (πίπτει κάτω.)

Ὁ Κύριος:— Μπᾶ! Μὰ τί ἔχεις ἐσὺ;... Ὑποφέρεις; πονᾷς;...

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἀχ, κύριε!... κύριε!... κύριε!... Λυπηθῆτέ με! σπλαχνισθῆτέ με!... ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Μπρὲ σὺ! Μήπως ἔφαγες καμμιά μπουρνέλλα;

Ὁ ὠνηρέτης:— Συχωρεστέ με, κύριε! Ὁ φίλος σας... ὁ φίλος σας μοῦ ἔδωσε μιὰ... μιὰ μικρούλα... Ἄ! ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Ἄν ἔφαγες μόνον μιὰ, δὲν εἶνε τίποτε. Θὰ σοὺ δώσω ἀντιφάρμακο γιὰ μιὰ... μόνον γιὰ μιὰ, ἀκούς;

Ὁ ὠνηρέτης:— Μάλιστα, κύριε, γιὰ μιὰ... Μὰ ἦταν μεγάλη... Ἡ πιὸ μεγάλη, κύριε. Δόστε μου λοιπὸν γιὰ δύο, γιὰ νάμαστε μέσα. Ἄ! ἄ! ἄ!

Ὁ Κύριος:— Μήπως ἔφαγες δύο, κατεργάρα;

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἀχ, κύριε, ναί... Ὁ φίλος σας μοῦ ἔδωσε δύο... μετὰ λίγο σιρόπι... Δόστε μου γιὰ τρεῖς, κύριε, γιὰ νάμαστε μέσα. Ἄ! ἄ! ἄ!...

Ὁ Κύριος:— Πῶς; ἔφαγες τρεῖς, ἀλιτῆριε;

Ὁ ὠνηρέτης:— Ἀχ, ναί... Τρεῖς

τρεῖς μεγαλητέρες, κύριε!... Ἄ! ἄ! ἄ! ἄ!... Ἀντιφάρμακο γιὰ τέσσερες, κύριε, γιὰ τέσσερες...

Ὁ Κύριος:— Γιὰ νάμαστε μέσα, ἔ; Ἄ, κακοῦργε! ἐπιτέλους τὸ ὁμολογεῖς!... Ἐφαγες τίς μπουρνέλλες!... Ἀλλὰ δὲν πειράζει! Αὐτὸ ἦθελα καὶ ἐγώ.

Γιατὶ εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ ἔχω μιὰ ἐγγύησιν ὅτι θὰ εἶσαι πιστός. Τὰ φρούτα ἐκεῖνα ἦταν φαρμακερὰ ἀλλὰ καὶ μαγεμένα.

Ὅσο θὰ σ' ἔχω στὴν ὑπηρεσίαν μου, θὰ σοὺ κάθουνται καί... ἐστὶν συνείδησί σου!

Πρόσεξε ὅμως! ἂν δὲν θέλῃς νὰ πάθῃς τίποτα, πρέπει νὰ τὰ θυμᾶσαι κάθε πρωὶ ποῦ ξυπνᾷς. Μιὰ μέρα μόνον νὰ τὰ λησμονήσῃς, ἀλλοιῶνός σου! θὰ σὲ δηλητηριάσουν!

Ὁ ὠνηρέτης:— ὦ, εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ! Κάθε πρωὶ, νὰ εἰσθε βέβαιος, θὰ τίς θυμᾶμαι. Ἦταν τόσο γλυκές!

Ὁ Κύριος, πρὸς τὸ κοινόν:— Ἰσοῦ, κυρία καὶ κύριοι, μιὰ ἀλάνθαστος συναγῆ διὰ νὰ διατηρῆτε πιστοὺς τοὺς ὑπηρετάς σας. Στοιχίζετε τριάντα λεπτά... ἐδῶ-δίπλα, στὸ μανάδικο τῆς γωνίας.

[Παράφρασις] ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΕΟΣ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπηύθυνε μίαν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς διευθυντάς ὅλων τῶν Σχολείων περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ

βαθμολογοῦνται οἱ μαθηταὶ κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἐως τώρα, ὁ βαθμὸς τῶν ἐξετάσεων ἦτο τὸ πᾶν. Καὶ ὁ ἐπιμελὴς στερὸς μαθητὴς ἂν τὰ ἔχανεν εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἂν, δι' οἰονδήποτε λόγον, δὲν ἔγραφεν ἢ δὲν ἀπαντοῦσε τελείως καλά, ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν ἢ νὰ προβιβασθῇ μετὰ πολὺ μικρότερον τῆς ἀξίας τοῦ βαθμοῦ. Ἀπεναντίας ἕνας ἀμελής, ἂν κατώρθωνε νὰ κλέψῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἂν εἶχε τὴν καλοτυχίαν νὰ τοῦ πέσῃ ἕνα ζήτημα ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ ἤμπορούσε νὰ ξεύρῃ, ἂν, δι' οἰονδήποτε λόγον, ἔγραφεν ἢ ἀπαντοῦσε καλά, ἔφερχε τὸν κίνδυνον—εἰς τὴν καὶ δι' αὐτὸν ἦτο κίνδυνος,—νὰ προβιβασθῇ χωρὶς νὰ τὸ ἀξίξῃ, ἢ νὰ πάρῃ βαθμὸν καλλίτερον τοῦ καλλιτέρου του. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐσκέφθη, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδίκον καὶ ἐπιζήμιον. Ἐσώστης λοιπὸν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς καθηγητάς νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν πρόδοον

καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ποῦ ἔδειξεν ὁ μαθητὴς κατὰ τὸ διάστημα ὅλου τοῦ ἔτους καὶ, ἂν τυχόν ἕνας ἐπιμελής ἤθελεν ἀτυχῆσαι κατὰ τὰς ἐξετάσεις, αὐτὸ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ πολλὴν σημασίαν εἰς τὴν βαθμολογίαν του.

Δὲν νομίζετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐσκέφθη πολὺ καλά καὶ ὅτι μετὰ αὐτὸ τὸ σύστημα ἐξουδετεροῦνται πλέον ὅλον τὸ κακὸν ποῦ ἐνέχουν αἱ ἐξετάσεις; Τὸ κυριώτερον εἶνε, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ μαθηταὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ δώσουν ἐξετάσεις—ὅπως γίνεται τώρα—ἀλλὰ θὰ μελετοῦν διὰ νὰ μάθουν. Ἐπειτα, ὅταν δὲν θὰ φοβοῦνται πλέον μήπως τὰ χάσουν εἰς τὰς ἐξετάσεις, δὲν θὰ τὰ χάνουν τόσο εὐκόλα. Διότι ὁ μέγας τῶν φόβος, ὁ τρόμος, ἡ αγωνία, τοὺς κάμνει τώρα νὰ τὰ χάνουν. Ἐπιμελῆστατοι μαθηταί, ἱκανότατοι, εἰς τὰς ἐξετάσεις πολλὰκις δὲν γράφουν καὶ δὲν ἀπαντοῦν ὅπως θὰ ἐπεριμένε κανεὶς. Τοὺς κυριεύει μία νευρική, ἡ ὁποία τοὺς ἀφαιρεῖ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν διαύγειαν. Ἐξ ἄλλου εἶνε καὶ ἡ τύχη, ἡ κοκοτυχία. Ἐνα θεώρημα ἀπὸ τὴν Γεωμετρίαν π. γ. δὲν ἤμπορεσε κανεὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ μελετήσῃ—τὸ μόνον,—καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ πέφτει αὐτό. Δύο τέτοια, εἰς δύο ἄλλα μαθήματα, καὶ ἀρκεῖ νὰ χαντακωθῇ ὁ ἐπιμελὴς στερὸς. Διότι τὴν μεγαλητέραν σημασίαν ἔχει τώρα ὁ βαθμὸς τῶν ἐξετάσεων. Ὅταν ὅμως τὴν μεγαλητέραν σημασίαν θὰ ἔχουν οἱ βαθμοὶ τοῦ ἔτους, κανεὶς κίνδυνος, κανεὶς φόβος ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις.

Ἔτσι οἱ μαθηταὶ καὶ ὅλον τὸ ἔτος θὰ ἐπιμελοῦνται περισσότερο, καὶ ἐξετάσεις θὰ δίδουν καλλιτέρας, διότι θὰ εἶνε ἀπαθέστεροι. Δὲν θὰ τρέμουν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, οὔτε ἡ πολυήμερος ἀγωνία θὰ τοὺς λιγνέει, θὰ τοὺς λυώνει καὶ θὰ κλονίζει—ὅπως συμβαίνει τώρα—πολλὰκις, τὴν ὑγίειαν των.

Μαζὶ μετὰ τὰ πράγματα, ἐκπολιτίζονται, βλέπετε, καὶ αἱ ἐξετάσεις. Χάουν τώρα τὸν βάρβαρον, τὸν ἀγρίον, τὸν τυραννικὸν τὸν χαρακτῆρα. Παύουν νὰ εἶνε ὁ κακὸς δαίμων τοῦ μαθητοῦ. Καὶ ἀπομένουν ἕνας ἀπλὸς τύπος—ὁ ὁποῖος, πολὺ πιθανόν, θὰ καταργηθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τὸν καιρὸν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ' (Συνέχεια)

Τὴν ἔδωκεν ἐπάνω του κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ μολοντί φοβερά κουρασμένος, ἀνέλαβε μὲ θάρρος τὴν ἐπίπνον ἀνάδασιν.

Ἐξάνα ἐφώνησε:

—Κερλός, κράτα με! δὲν βαστώ πιά!

Ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς, ἡ κυρία Ζολλιέ σχεδὸν ἐλιποθύμησε καὶ τὰ δάκτυλά τῆς ἐσφιγγαν νευρικά τὸν λαιμὸν τοῦ Πέτρου μέχρι πνιγμοῦ.

Ὁ Καρχασσὺ ἐνόησε τὸν κίνδυνον συγχρόνως μὲ τὸν Κερλός.

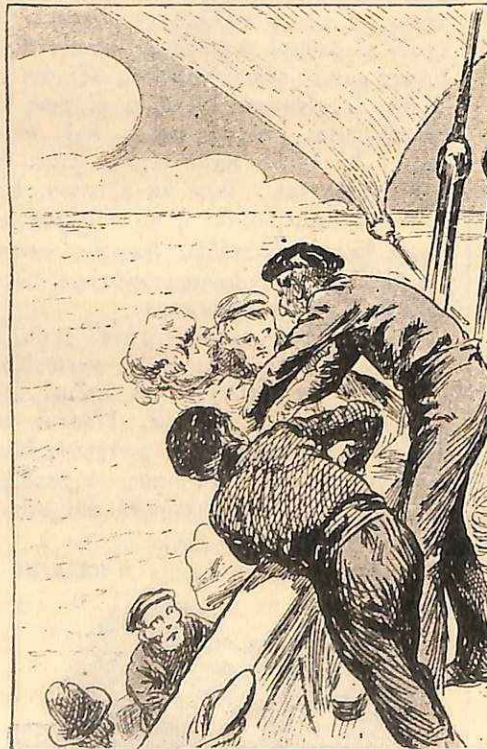
Μ' εὐκνησίαν πιθήκου ὁ πρῶτος ἀνερριχθῆν διὰ τοῦ σχοινίου καὶ ὑπεβάσταξε τὸν νέον μὲ τὸ φορτίον του, ἐνῶ ὁ Κερλός ἐτραβούσεν ἀπὸ πάνω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

Συνενώσαντες τὰς προσπάθειάς των, κατῴρθωσαν νὰ κάμουν τὸν Πέτρον νὰ νέλθῃ καὶ τὰς τελευταίας βαθμίδας.

Ὁ Κερλός τὸν ἀγκάλιασε τότε καὶ τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς πρώρας, καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Ζολλιέ, λιποθυμὸν ἐντελώς.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ νέος ἡσθαινε, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀναπνοήν του· ὁ λαιμός του εἶχε μαυρίσῃ, ὁ λάρυγξ του εἶχε πρησθῇ· ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐτελείωνε...

—Λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς πνίξῃ αὐτὴ ἡ κυρία, τῷ εἶπεν ὁ Κερλός, ὁ ὁποῖος

«Κατῴρθωσαν νὰ κάμουν τὸν Πέτρον νὰ νέλθῃ...» (Σελ. 244, στ. α')

τὸν ὑπεβάσταζε τώρα καὶ τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἡ Ἐλένη ἐπηγαινοήρχετο ἀπὸ τὴν λιπόθυμον μητέρα τῆς εἰς τὸν μισοπνιγμένον σωτήρα τῆς, μὲ μεγάλον κόπον κρατοῦσα τὰ δάκρυα. Ἀλλ' ὁ Πέτρος τὴν εἶχεν ἤδη διδάξῃ, ὅτι τὰ δάκρυα εἶνε περιττά καὶ δι' αὐτὸ ἡγωνίζετο νὰ φανῇ θαρραλέα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅλοι οἱ ναυαγοὶ ἀνερριχθῆσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Εἰς νεῦμα τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος συνήλθεν ἐλίγον, ἀλλὰ δὲν ἤμπορουσεν ἀκόμη νὰ ὀμιλῇ, συνηθροίσθησαν περίξ τοῦ νεαροῦ των ἀρχηγοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται λατρεῖαν φανατικῇ.

Ἡ κυρία Ζολλιέ, ὑπὸ τὰ φιλήματα τῆς κόρης τῆς, ἡνοῖξε τέλος τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ βλέπουσα ὅτι εὐρίσκετο σῶα καὶ ὑγιής ἐπὶ μεγάλου πλοίου, συνήλθεν ἀμέσως, μὴ δυνάμενη νὰ πιστεύσῃ ἀκόμη τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Δὲν εἶχεν ὀδινον. Μήπως ἡ σωτηρία των δὲν ἦτο ὡς ἐκ θαύματος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

ΠΛΗΡΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Νεκροὶ ἢ μεθυμένοι;

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ σωθέντες ναυαγοὶ ἐκτύταζαν ὀλόγυρά των.

Πέντε ναῦται, ἐξηπλωμένοι εἰς τὸ πρὸς τὴν πρώραν ἄκρον τοῦ καταστρώματος, ἐφαίνοντο κοιμώμενοι βαθέως. Ἀλλοὶ δύο κατέκειντο ὁμοίως εἰς τὸ μέσον. Κανείς ἄλλος δὲν ἐφαίνετο.

—Καλέ, στοιχειωμένο εἶνε αὐτὸ τὸ καράβι; εἶπεν ὁ Πέτρος· γὰρ νὰ ἰδοῦμε!... περίεργο πρᾶγμα!:

Ὁ Κερλός, ὁ Καρχασσὺ καὶ ὁ τρίτος ναύτης, ὁ Λεκέν, ἐξήτασαν τοὺς κοιμωμένους.

—Νομίζω πῶς εἶνε πεθαμένοι, εἶπεν ὁ πρῶτος.

Καὶ εἰς αὐτὸ συνεφώνησαν ὅλοι.

—Μ' ἀπὸ τί νὺ πέθαναν;

—Σὰν δηλητηριασμένοι φαίνονται. Ἰδέε, ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια στάσι καὶ τὸν ἴδιο μορφασμό. Πέθαναν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅλοι.

—Καὶ αὐτὸ θὰ ἔγινε πρὸ ὀλίγου, γιὰ τὸ καράβι δὲν μπορεῖ νὰ περπατοῦσε ἔτσι πολλὴ ὥρα. Πρέπει νὰ μανουβράρουμε γρήγορα... Ποῦ εἶνε ὁ καπετάνιος;

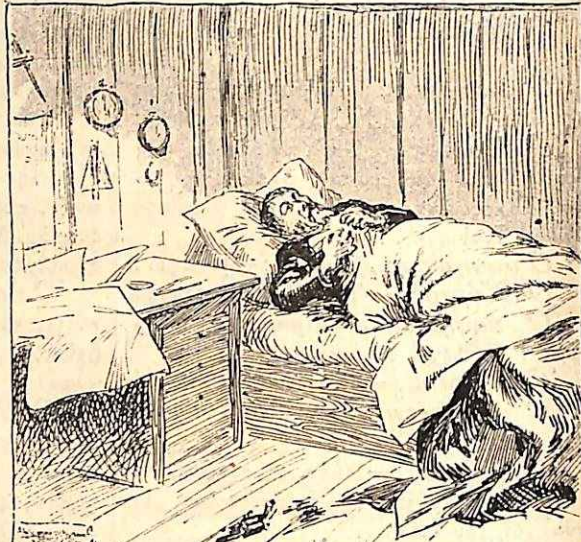
—Στὴν πρύμνη, μὲ τίς κυρίες.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε καὶ κεῖ.

Ὁ Πέτρος εἶχε διασχίσῃ τὸ κατάστρωμα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰς δύο του φίλας, αἱ ὁποῖαι ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἀφίσουν. Διερχόμενος πρὸ τοῦ μαγειρείου, ἔρριπεν ἓνα βλέμμα καὶ εἶδε

μέσα τὸν μάγειρον μὲ τοὺς δύο του βοηθοὺς, κοίμωμένους εἰς στάσεις διαφόρους. Φωτιά δὲν ὑπῆρχεν ἀναμμένη διόλου.

—Παράξενο! πολὺ παράξενο! εἶπαν ἐξακολουθοῦντες τὸν δρόμον των, ἀρκετὰ δύσκολον ἐξ αἰτίας τῆς ἁνωμά-

«Ἐνας ἄνθρωπος πληγωμένος...» (Σελ. 245, στ. γ')

λου καὶ ἀποτόμου κλίσεως τοῦ σκάφους. Φθάσαντες εἰς τὴν πρύμνην, ἀνῆλθον τὰς ὀκτὼ βαθμίδας τῆς γεφύρας, ὅπου δὲν ὑπῆρχε κανείς, οὔτε κἂν ὁ πηδαλιούχος.

Εἶχαν δέσῃ τὸ πηδάλιον μὲ σχοινία, διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἰδία διεύθυνσις ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἡ θυρίς τῆς αἰθούσης ἦτο ἀνοικτή. Ἐσκυψαν, εἶδαν, καὶ τὸ ἴδιον ἐπιφώνημα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

Ναῦται ἀναίσθητοι, ἀκίνητοι, κατέκειντο συσσωρευμένοι ἐκεῖ-μέσα.

—Εἶνε νεκροὶ ἢ μεθυμένοι; ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ζολλιέ.

—Θὰ τὸ μάθωμεν, εἶπεν ὁ Πέτρος.

—Κατεβήτε μόνος σας, γιὰ τὴν ἐγὼ φοβοῦμαι... οὔτε τὴν Ἐλένη ἀφίω...

—Ὅπως ἀγαπᾶτε, κυρία. Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀφίσω, πρέπει νὰ ἔλθῃ κανένας ναύτης νὰ μείνῃ κοντὰ σας.

—Ναύτης; Παρών! ἀπεκρίθη ἡ φωνὴ τοῦ Καρχασσού. Πολὺ παράξενο πρᾶγμα, καπετάνιο μου! ὅλοι ἐδῶ-μέσα, ἢ σχεδὸν ὅλοι, εἶνε νεκροί. Στὴν κουζίνα δὲν μῆχαμε, ὅσους ὅμως εἶδαμε ἀπάνω, ἔχουν πεθάνῃ πιά, καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο δηλητήριο.

—Ἰδέε ἐδῶ! εἶπεν ὁ Πέτρος.

Ὁ ναύτης ἐσκυψε.

—ὦ, διάβολε! νὰ καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῆς τσοῦρμας! Μὰ τί ἔφαγαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

—Τρέχα γύρευε! εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Κερλός.

Ἐφθάσε μὲ τὸν Λεκέν, φέρων τὰς ἰδίας παρατηρήσεις καὶ ἐκπλήξεις.

—Κερλός, εἶπεν ὁ Πέτρος, μείνε

ἐδῶ μὲ τὸν Λεκέν νὰ φυλάξετε τὰς κυρίες. Ἐγὼ θὰ κατέβω στὴ σάλα μὲ τὸν Καρχασσό.

—Μάλιστα, καπετάνιο μου!

Τὸ «καπετάνιο μου» εἰς τὸ στόμα των δὲν εἶχε πλέον οὔτε ἵχνος ἀστεϊότητος. Σοβαρώτατα ὅλοι ἐθώρουν τὸν Πέτρον ἀρχηγόν των.

—Προσέξτε, τοῖς εἶπε, νὰ μὴν ἔλθουν ἀπὸ ἐδῶ οἱ μετανάσται! πῆτέ τους ὅτι ὁ πλοίαρχος εὐχαρίστως τοὺς παίρνει μὲ τὸ καράβι του, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ μείνουν εἰς τὴν πύρρα.

—Αὐτὸ κηδὼν εἶνε τὸ σωστό! παρετήρησεν ὁ Κερλός.

—Καὶ θὰ γίνῃ! προσέθεσεν ὁ Λεκέν.

Ὁ Πέτρος κατήλθε μὲ τὸν Καρχασσό. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ τέλος τῆς κλίμακος, ἤκουσαν βόγγους ἐξερχόμε-

νους ἀπὸ μίαν καμπίναν, ἡ ὁποία εὐρίσκετο ἀριστερὰ των.

Ἀλλ' ἐμπρός των ἦσαν σώματα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ διασκελίσουν. Δὲν ἐστάματῃσαν νὰ τὰ ἐξετάσουν, βιαζόμενοι νὰ τρέξουν πρὸς τὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ζητοῦσα βοήθειαν.

—Εἶνε ἡ καμπίνα τοῦ πλοίαρχου, ἐψιθύρισεν ὁ ναύτης εἰσερχόμενος· αὐτὸς βόγγα.

Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ, ἐπεθεώρησε μὲ γοργὰ βλέμματα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλαμίσκου. Εἶχε μήκος τριῶν μέτρων καὶ πλάτος δύο. Τὸ βάθος κατεῖχετο ἀπὸ ἓν ἐπιπλὸν ἐν εἶδει τραπέζης μὲ πολλὰ μεγάλα σουτάκι. Καὶ ἀπὸ πάνω, εἰς τὸν τοῖχον, ἦσαν κρεμασμένοι χάρται, ἐξάντες καὶ ἄλλα ὄργανα παντοειδή.

Ἡ πληγὴ τοῦ πλοίαρχου.

Ἐπὶ τῆς κλίνης κατέκειτο ἓνας ἄνθρωπος πληγωμένος, ὁ ὁποῖος ἐπίεζε μὲ τὰ δύο του χέρια ἐπὶ τοῦ στήθους του αἱματωμένα πανιά, διὰ τῶν ὁπείων προφανῶς εἶχε προσπαθήσῃ νὰ σταματήσῃ τὴν αἱμορραγίαν.

Ἐνα ρεβόλβερ ἦτο πεσμένον κάτω· πλησίον του.

Εἶχεν ὠχρότητα πτώματος.

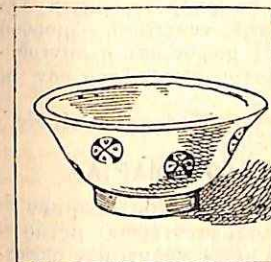
Ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν εἶδεν ἄλλο σημεῖον ζωῆς ἀπὸ τοὺς βόγγους του.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Καρχασσός, πῶς θάγινε στάσις! θὰ θέλησαν νὰ σκοτώσουν τὸν πλοίαρχον καὶ αὐτὸς ὑπερασπίσθηκε τὴ ζωὴν του. Τί συνέβη ὁμοῦ κατόπιν; Μυστήριον!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

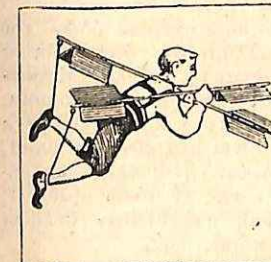
Δηλητηριασμένον φλυζάνι

Ὁ περίεργος αὐτὸς κύαθος (φλυζάνι), ἐκμισθῇ ἀπὸ τὴν Κίαν καὶ εἶνε πολὺ παλαιός. Ἀλλοτε, πρὸ ἐνός αἰῶνος, ἐσάκεις ἦθελαν ἐκεῖ νὰ

ξεπαστρέψουν κινένα, μετεχειρίζοντο ἓνα τέτοιο φλυζάνι. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ διηγεῖτο ἦτο στρωμένον μὲ δηλητηριώδες μῆγμα, τὸ ὁποῖον ὠμοίαιζε τελείως μὲ βερνίκι πορσελάνας. Ἀλλ' ἄμα ἔχουν ὑγρὸν ζεστόν—τσάϊ παραδείγματος χάριν,—εἰς τὸ δοχεῖον, τὸ δηλητήριο ἀνελύετο καὶ ἀνεμικνύετο μὲ τὸ ποτόν, χωρὶς νάλλοι-ὄνῃ οὔτε τὸ χροῶμα του, οὔτε τὴν γεύσιν του. Ἐτσι τὸ ἐπινε κανείς ἀνύποπτος καὶ ἐπήγγινεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

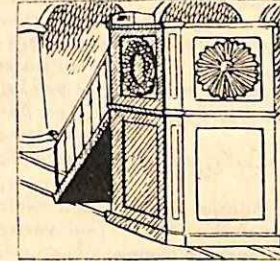
Πτητικὴ μηχανή

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ, ἀπλουστάτη, ἐπενοήθη τῷ 1768 ὑπὸ τοῦ Μπερνιέρου. Ἀπετελείτο, ὡς βλέπετε, ἀπὸ τέσσαρα πτερὰ ἐκ μεταξωτοῦ

ὕψαματος χονδροῦ (ταφτᾶ), συννημένον διὰ δύο ράβδων, αἱ ὁποῖαι ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἐκινεῖντο διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ οὐδέποτε ἐλκεῖτο εἰς ἔργον.

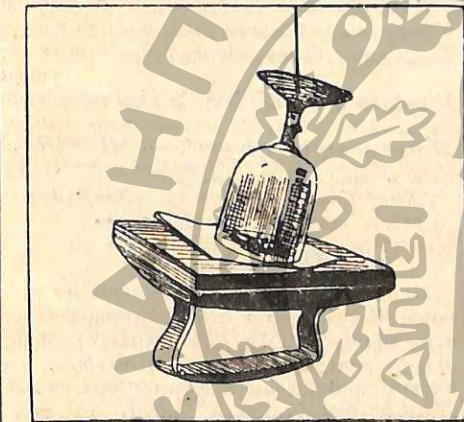
Περίεργος ἄμβων

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, εἰς τὸ Clonelly τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει ἓνας περίεργος ἄμβων, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ ράβδων ὅ-

πως βαγόνι σιδηροδρόμου, καὶ εἰμπορεῖ νὰ μεταφέρεται καὶ νὰ τοποθετῇται εἰς ὅποιονδήποτε μέρος τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἱεροπραξίας.

Ἐνα πείραμα

Ἰδοὺ νέον πείραμα, ἀπυδακνύον τὴν πίεσιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Παίρνετε ἓνα σίδερον, βάξετε ἐπάνω ἓνα κομμάτι ὀπὸ κχουτσούκ ἀρκετὰ λεπτόν, ὅσον εἶνε περίπου τὰ μέγεθος τοῦ σιδήρου. Ἐπάνω εἰς τὸ καουτσὺκ τοποθετεῖτε ἐν μικρὸν δοχεῖον, ἓνα βούλωμα π. χ. ἀπὸ κουτί μεταλλικόν, μέσῃ εἰς τὸ ὁποῖον

βάξετε ὀλίγον βαμβάκι βρεγμένον μὲ οἶνονπνευμα. Το ἀνάβετε καὶ τὸ σκεπάζετε μ' ἓνα ποτήρι, τὸ ὁποῖον πιέζετε δυνατά. Ὅταν σβύσῃ ἡ φλόγα, ξένετε τὸ πόδι τοῦ ποτηρίου μ' ἓνα σπάγγον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖτε νὰ κρατήσετε τὸ ὅλον κρεμασμένον, ὅπως δείχνει ἡ εἰκὼν. Θὰ περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα ἕως νὰποσπασθῇ τὸ σίδερον ἀπὸ τὸ ποτήρι.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Γοργόνης

Σ . ΕΥ . . . Β . . ΔΕ . Σ .

Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

β') Παίγνιον

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπηγῆς

ΣΧΥ	ΔΗ	ΜΗ	ΠΗ
ΜΑ	ΛΙ	ΝΕΙ	Α
ΔΗΣ	ΛΟΣ	ΟΣ	ΔΕΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν: ἀρχαῖος δραματικός, εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, τραγικὴ βασιλεῖσα καὶ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 26ου φύλλου

α') Ἡ κεφαλὴ τοῦ λοποδύτου σχηματίζεται μετὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ χωροφύλακος. β') Σπερχεῖος, Ἀραχθός, Πηνειός, Σελίνος, Ἀσώπος, Κεῖθις, Ἰναχος. γ') Βάρβαρος, Βαρβάρη.

Ιδω τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

«...ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

ΚΙ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΡΑΧΗ...»

...Αφίνω πίσω μου την σκονισμένην καλοκαιρινήν πόλιν, και προχωρώ στην καρδιά της ζωής των αγρών. Κύματα μελετημού βουίζουν γύρω μου. Τριζίκια λαλούν κρυμμένα στα φύλλα των δένδρων, εις όλους τους τόνους της μουσικής κλίμακος. Πλάι με το βήματά μου, τα κύματα γλύφουν την άμμουδιά, την στίλβουσιν σάν διαμαντόκονιν. Σπίτια και άμπέλια από το άλλο μέρος με συνοδεύουν. Οί χωρικοί, αί γυναίκες των και τὰ παιδάκια, με βλέπουν με παράξενες και περιεργές ματιές, σάν κάτι όχι συνηθισμένο. Τί θέλω εγώ μέσα εις την ζωήν των;

Έπειτα από λίγο, όλα μένουν πίσω μου: 'Η ώραία θάλασσα, οί κοκκινοβαμμένες ταβέρες με το γλυκό κρασί, μάγχοι και τραπέζια κάτω από τ' άργυροπράσινα φυλλώματα των λευκών, καλύβες και μάνδρες και πέτρες... Αί τοποθεσίαι έναλάσσονται άργαι και μεγαλοπρεπείς εις την απλότητα των. Τώρα πεδιάς θεωρημένη με πετρώδη βουνά τριγύρω, έπειτα στάνες και κονάκια τοσάγων, κυπαρίσσια και πεύκα πράσινα, άνήρωροι με αϊχμηρούς βράχους και απότομοι έλατοσκεπείς κατοφρέονται. Και παντού, από το πεύκον που άνοιγμένον εις την μέσην χύνει την ρεοσίνα του στα τενεκαδένια κοντάκια, έως την πεδιάδα που ψήνεται από τον ήλιον, παντού ο τριζίκιας τσιρίζει αδιάκοπα και κουραστικά.

Ανεβαίνω τον δρόμον εις το βουνό. Που και που συναντώ κανένα γέρο ελαύνοντα επάνω εις ευτραφές γαϊδουράκι, ή κανένα ταχυδρομικόν διανομέα, διαρκώς σκουπίζοντα τον ιδρώτα από το άγριεμένον πρόσωπόν του. Πουλάκια κελαϊδούν εδώ κ' εκεί, γλυκά, αλλά χωρίς μελωδία. Τί κουραστικός άνήρωρος! Πουθενά πηγή ή ρυσοσύλα, εις άποστασιν δύο ή τριών χιλιομέτρων. Όσον ξερόν εινε το στόμα μου, τόσον ιδρωμένα εινε τὰ μέλη μου. Δροσιά πουθενά. 'Ο ήλιος μεσουρανεύει φλογοβόλος. Θά εινε έως δωδεκάμιση περασμένες.—Φθάνω τέλος κοντά εις την κορυφήν, άφου διήνυστα κοπιαστικήν λαβύρινθον. Έκεί απλώνεται μικρόν οροπέδιον, και κάτω ένα έξοχικόν νεκροταφείον. Άπλό, χωρίς μεγαλοπρεπή μάγχαμα και μαρμάρινους σταυρούς, με στόλισμα τές 'λίγες παπαρούνες, υπό τας όποιαις κοιμούνται εις την γαλήνην της έξοχης περασμένοι νεκροί. Τίποτε δεν έχομαι να ταράξω την ήσυχίαν των, εκτός από το τρελλό μελέμι που βουίζει στα κυπαρίσσια. Μπαίνω εις την εκκλησίαισα. Μία ευχάριστη δροσιά ξεγυρνάει εκεί μέσα.—Το γεροντάκι, φύλαξ φαίνεται του Νεκροταφείου, και κάτι κοιτίσες μ' ένα πετεινό που σκαλίζουν επάνω ζ' ένα βουγαλάκι, εινε τα μόνα ζωντανά πλάσματα

εδώ. Και ένω ο γέρος, άφου σπύση να μου φέρη ένα χαλί και να το στρώση κάτω από τον ήσκιο των κυπαρισσιών, και ένα ποτήρι νερό, — ένα τενεκάκι ήθελα να 'πω — άρχίζει να μου διηγείται για το περιβολάκι του και για τη μοναξιά του, σκέπτομαι: Πόσον ευτυχισμένοι εσθε μέσα εις την φύσιν, χωρίς να το γνωρίζετε...

Ιούνιος 1911.

Τέλλος 'Αγρας

ΗΛΙΟΣ

«Ηλιε χρυσάκτινε θεέ, ήλιε πατέ'ρα, ω ήλιε, Ποιός έχει σου τη δυναμι, ποιός έχει σου τη χάρη;

«Ηλιε μου, κι' όταν την αυγή τα νέφη ροδο-βάφεις

Και τα πουλιά γλυκοξυπνούν πα' 'ς τ'ών δεν-δρών τους κλώνους

Και σάν διαμάντι άτίμητο λάμπει και τρε-μυλιάζει

«Η δρόσος ή παρθενική οε σμαραγδένια φύλλα, «Ηλιε μου, κι' όταν το βραδυ πάει να βα-σιλεύης

Κι', ω ρήγα, χρυσοντύνεται τες πιο ακριβές

Κι' όταν τ' απομειμήμερα λάμψεις και καίς

Καινούργιους κόσμους, εύμορφες ζωές, ω

«Έχεις παλάτι άθάνατο τον σήανό και κήπο Τη γή σου' μ'α του κήπου σου ή πλέον αγα-πημένη,

«Η πλέον εύμορφη γωνιά, ή χώρα της 'Ελ-λάδος!

«Εκεί έστησες το θρόνο σου — ή δόξα σου

Κάνεις τους κάμπους φωτεινούς και τα βουνά

Κάνεις εκεί τη θάλασσα γαλάζια σάν το σμάλτο Τό ζωντανό άσπρο μάγχαμα δεν έλαμπεν ως

Με τέτοια χάρι και ζωή 'ς άλλο του κόσμου

Σ' ήρώων γιγάντια κορμιά. — «Η Έλλάς ο

(Νέα 'Υόρκη)

ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ

Μερικά μαύρα σύννεφα έσκέπαζαν που και που τ' αστέρια που λαμποκοπούσαν στον ουρανό. Όλα ήσαν σκεπτεία γύρω, όλη ή φύσις έκοιμάτο. Τά δένδρα, τὰ σπύτια, ή θάλασσα όλα έμαύριζαν. Φωνή καμιά δεν άκούγετο, μόνον το τραγουδι του γρύλλου και ή μελαγχολική φωνή του γκιώνη ετάραζαν την νεκρική σιγή. Στά σπύτια από κανένα άνοικτο παράθυρο έφαινετο ένα τρεμοσβόλον μικρό φως. Εινε το καντηλάκι που φέγγει έμπρός στο εικονοστάσιο. Πόσες δεισι-σεις, πόσες εύχες δεν θά ήκουσε άπόψε, πόσα δάκρυα δεν ειδε να χύνονται από ψυχές πληγωμένες! Ποιός ξέρει εις πό-σους θά εινε ή παρηγορία και ή συντρο-φιιά στην άγρυπνιά των! Τί γλυκεία νυ-χτιά!

«Η δροσερή νυχτερινή αύρα μου χαιδεύει το πρόσωπο· τί ευεργετική εινε έπειτα από την ζέστη της ήμέρας!

«Ακουμπισμένη εις το μπαλκόνι μου έθαύμαζα την επιβλητική ώμορφή της νύχτας, έθαύμαζα το μεγαλείον που της έδιδε το μυστηριώδες εκείνο σκότος, ο-ταν ανάμεσα στα μαύρα σύννεφα που ή-σαν στην κορυφή του βουνού, έλαμψαν

αχτίδες άγρυρες και απλώθηκαν σάν τό-ξα. Σιγά-σιγά ένα φως γλυκό έφώτισε την θάλασσα, τὰ δένδρα, τὰ σπύτια. «Η

γλυκεία λάμψις, παιγνιδιάρη, μ'α έκρύβετο πίσω από τα μαύρα σύννεφα, μ'α έχνυετο

άπαλά, λές και ήθελε ν' άγκαλιάσει την κοιμισμένη φύτην, και άνέβαινε, άνέ-βαινε, έσχίσε τα νέφη, και τότε έφάνη

ή βασίλισσα της νύχτας εν όλη τη μεγα-λοπρεπεία της. Τί μαγευτικόν θέαμα!

«Εθαύμαζα με δακρυσιμένα μάτια την θαυμασίαν εκείνην νυχτερινή ώμορφή της φύσεως. «Η σοφία και ή παντοδυ-ναμία του 'Υψίστου εδιαβάζετο σάν οε

όλάνοικτο βιβλίον.

Εξόριστος 'Ατθίς

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ «ΜΑΡΙΑ»

Μέσα στην κομψή κρεβατοκάμαρα έ- νός των μεγαλοπρεπεστερων μεγάρων του Μιλάνου, εν μέσω πολυτίμων σκεπα- σμάτων και μεταξωτών παραπεταμάτων, όχρόν, άδύνατον, άγωνία δωδεκαετές κοράσιον, ή χαρά και ή έλπις λατρευόν- των αυτό γονέων. Εινε πολύ λυπηρόν ν' αποθηήσκη τις εις αυτήν την ώραίαν ή- λικίαν. Νά βλέπη παρά την κλίνην πλη- ρες δακρύων το γλυκό της μητρος πρό- σωπον, και πλήρη άπογνώσεως παρ' αυ- την τον φιλόστοργον πατέρα εινε πολύ σκληρόν. «Η μικρά εινε εις τας τελευ- ταιάς της στιγμάς. Πάσαι αι έλπίδες έ- χάθησαν. Μετ' όλίγον θά κλείση τα μά-τια και ή ψυχή του αγγέλου αυτού θα πετάξη κοντά στον πλάστην της. Άλλ' ό θάυμα! ή μικρά όμιλει! «Μαμμά, ψι- θυρίζει με μόλις άκουομένη φωνήν, μαμμά, μη κλαίης δι' εμέ· άγάπα, βοήθει τά δύστυχα παιδιά που ζούν έγκαταλε- λειμμένα επί της γής...»

Εις μίαν των ώρασιτέρων οδών του Μιλάνου, περιβαλλόμενον από κήπους θαυμασίους, ύφονται το 'Ασυλον «Μαρία» μεγαλοπρεπές και ευεργετικόν ίδρυμα, όπερ περιουλλέγει τα έγκαταλελειμμένα παιδιά. Το διευθύνει μία ευγενής κυρία, πάντα μελαγχολική, ήτις όλην την με- γάλην περιουσίαν της εν αυτώ έξοδεύει, διά να έκπληρώση τελευταίαν θέλησιν της μονάρχιδης κόρης της.

(Εκ του 'Ιταλικού)

Γλυκοχάραμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τοτό, μέτρησε με το υποδεκάμετρο το

Και ο Τοτός:

—Τό μέτρο εινε κοντό... δέ φθάνει!

Εστάλη από του Σουριανού Πολεμιστού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, οδός Ευριπίδου
την 6ην Ιουνίου 1912.

Οί παλαιότεροι από τους φίλους μας θά έν- θυμούνται ακόμη την Πικραμένην Καρδού- λαν, ή όποία μίαν φοράν έδρασε πολύ εις τον κύκλον μας κ' έδραβεύθη εις διαφόρους Δια- γωνισμούς. Θά την γνωρίζουν μάλιστα και με τόνονμά της: Ουρανία Ι. Μακρή. Λοιπόν, ή παλαιά μας αυτή αγαπητή φίλη άνηγορεύ- θη κατ' αυτάς διδάκτωρ των Φυσικών 'Επι- στημών. Εινε ή πρώτη Έλληνίς που παίρνει τέτοιον τίτλων και αυτή πάλιν από τον κυ- κλον μας έβήθη. Διά τούτο άναγράφω την είδησιν με υπερφάνειαν, με καμάρι μητρικόν. Και συγχαίρω ολοψύχως την παλαιάν μου φίλην, ή όποία μ' έτίμησεν. Ευγέ της!

Όχι, Πετρού, ο ύπ' αριθ. 272 Γ' έφες δεν εινε λλοπιμας. Μου εστάλη υπό άλλην μορφήν, έγω τον διόρθωσα όλίγον και με την διόρθω- σιν έγινε κάπως όμοιος με τον δημοσιευθέντα εις το περιοδικόν που λέγεις. Συμπτωσις λοι- πόν και τίποτε άλλο. Βλέπεις σήμερα, ότι ή Συλλογή σου έλχθη.

Έκαμες πολύ καλά, Κλάδε Μυροίνης, που απέφασκες να μου γράψης. Και τί εύμορφο, καθαρό το γραμματάκι σου! Σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ όλους στο σπίτι διά την αγά- πην που μου έχεις. Χαιρετίσματα στην ά- δελφή σου. Όχι, ο έξάδελφός σου δεν πήρε ακόμη ψευδώνυμον.

Λαίρω πολύ διά την γνωριμίαν, Άναστά- σις Σ. Βαλ. Πάρε όμως και ψευδώνυμον διά να είμπορής να μου γράψης τακτικά. Αυτό πολύ θά σ' ωφελήσῃ, άφου μάλιστα είσαι ύ- ποχρεωμένος να φοιτῇς εις βουλευτικόν Σχο- λείον και κινδυνεύεις να παραμελήσης τὰ έλ- ληνικά. Βλέω όμως ότι αναλόγως της ήλι- κίας σου, γράφεις καλά.

Καλό ταξίδι, Βασίλει της Ρώμης, και μη με ξεχάσης. Στείλε μου και τας άλλας 'Α- σκήσεις που έχεις, να τας προσέσω εις την Συλλογήν σου, άφου έγινεν αυτό το λάθος. Πρόσεχε όμως άλλην φοράν να κυττάζης καλά και να μη μου ξαναστείλῃς τὰ δημοσιευμένα σου.

Πολύ καλά, Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλα- νόληκ, σ' έγγράφω «αίώνιον φίλον μου». Διά τον τόμον που έκέρδισες εις τον Διαγ- νισμόν του Λάφνης Στεφάνου, πρέπει να τον ζητήσης από τον ίδιον, διότι δεν έλαβα σχε- τικήν επιστολήν του.

Πράγματι, Μικρά 'Αριστοκράτις, κάποτε εις τον κύκλον μας έγινεν ή άμιλλα μεταξύ άγορών και κοριτσιών διά πολλά μαθή, εις τους διαγωνισμούς κτλ. ένικοῦσαν τὰ κο- ρίσσια. Έπειτα όμως άρχισαν να νικούν τ' άγόρια—το έβαλαν, φαίνεται, πείσμα,— έ- πειτα βαρέθηκαν κι' από τὰ δύο μέρη, και σιγά-σιγά ή άμιλλα έκοιμήθη. Θέλεις τώρα να ξαναρχίσωμε; Ή παρέα σας ες λάδη την πρωτοβουλίαν και ας προκαλέσῃ...

Και βέβαια κάνεις καλά εσύ, 'Αφελής Ξανθούλα, που είσαι πάντα γελαστή. Ούτε τὰ μικρομαλώματα με τον άδελφόν σου εινε αίτια διά να είσαι μελαγχολική. Ποτέ ένα παιδί δεν μπορεί να έχη αίτιας μελαγχολίας πραγματικές,—παρά μόνον μία κλίσι, μία συνήθεια, που πρέπει να την πολεμή. Το φυ- σικόν της ήλικίας σας εινε ή χαρά. Γι' αυτό βλέπει κανείς και παιδιά πράγματα δυστυ- χμένα,—όρφανά, πτωχά, άνάπηρα,—να εινε γελαστά και χαρούμενα.

Πώς εινε δυνατόν να με σκοτίζουν αι ώ- ραίαι επιστολαί σου, Άνακία; Άπεναντίας σ' παρακαλώ να μου γράψης όσον είμπορής συχνότερα και περισσότερα. Έγεις λοιπόν κοντά σου την παλιά μου φίλη Μ. Α; Τί καλά! Πέ της χαιρετίσματα, και δεν θά μου

ξαναστείλῃ, όπως άλλοτε, ώραία ποιηματά- κια της να θά δημοσιεύσω;

Εύχαριστώ πολύ την μητέρα του Τρελλό- παιδου της Κερκύρας, ή όποία, όταν εξητή- θη ή γνώμη της διά την έκλογήν των βιβλίων που θά έχρησιμευαν ως βραδεία εις τὰ Δημο- τικά Σχολεία, υπέδειξε τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης. Αυτό μαρτυρεί ότι συμμε- ρίζεται όλην την αγάπην του υιού της και άναγνωρίζει—κολακευτικώτατον!—ότι δεν ύ- πάρχει διά τὰ παιδιά μεγαλύτερα τέρψις και ωφέλεια από τους τόμους μου.

Έλαβα, Άναστασία, το βιβλιόριον που εξέδωσεν ο Παιδικός Σύλλογός σας και είδα, ότι εινε πράγματι ώραιον και αξιαναγνώστον. Σκέπτομαι μάλιστα να το αναδημοσιεύσω, διά να το διαβάσουν όλοι οί φίλοι μου και να ω- φεληθούν,—τό όποτον βέβαια εινε και ή επι- θυμία σας.

Πολύ ενδιαφέροντα αυτά που μου γράφεις, 'Ορειώδες Βάλε, διά την νέαν σου φίλην, την 'Ιταλίδα πρόσφυγα. Μάθε την λοιπόν γρή- γορα ελληνικά, άφου έχη τόσον πόθον, και κάμε την συνδρομητήριαν εις την Διαπλάσιν που τόσον τής αρέσει.

Μάρτυ της 'Ελευθερίας, αν είσαι δυνατός, να δώσεις τώρα· αν αισθάνεσαι άδυναμίαν, ά- νάβαλε διά τον Σεπτέμβριον. Το άλλο που λέγεις, έχει σημασίαν ότι χάνεις βαθμούς. Διότι δεν λαμβάνεται ύπ' όψει εις την έκλογήν της Β' Τριμηνίας, ψευδώνυμον άνήκον εις την Α'.

Αδύνατον, Λάφνης Στέφανε, δεν είμπορείς να υπογράψης παρ' με το ψευδώνυμον σου το έγκριμένον. Έτσι εινε ο Κανονισμός της Σελίδος Συνεργασίας. Αν επιμένῃς δι' άλλο ψευδώνυμον, να πληρώσης να σου εγκριθῇ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγγραφοι: «Η Μοίρα» του Τέλλου 'Αγρα—«Παιδική Πρόληψις» της Αλαιο- τανής Μεξικάνας—«Ο πόλεμος» της Με- λαγχολικής Καρδιάς—«Τό έξαδέλφάκι μου» της Έλλάδος του Πήγα—«Νυχτερινό Τρα- γούδι» της Γαλατίας—«Ζέστη» της Μιμό- ζας—«Σελίδες της Ζωής», της Σημάας του 'Αβέρωφ—«Ο Χιτών» της Θριαμβεύουσας Έλλάδος—Μικρά κομμάτια διάφορα δια- φόρων.

Απορρίπτονται: Είκοτες του Ξανθοῦ Μαρκοσίου (άτεχνος)—«Παρελόν», ή «Α- νοίξεις», (το πρώτον ακατάλληλον διά παιδιά, το δεύτερον παράκαιρον)—Διάφορα ανέκδοτα διαφόρων, γνωστά και δημοσιευμένα πολλάκις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδείς ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγνωσται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φη.Τά εγκρινόμενα ή άναγνωσμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1912. Όσα συνοδεύονται από α. ανή- κουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: 'Αεροπλάνον Δαίδαλος α. (Γ. Σ.) Πατρών Ναυτοπόυλον, α. (Γ. Β.)

ΜΙΚΡΑ (ΜΥΣΤΙΚΑ)

[Ουδεμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συνο- δεύεται υπό του αντίτιμου ως εξής: Διά τας προ- τας τρεις προτάσεις έκαστου φύλλου, λεπτά 25. Διά τας έπi πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λι- γέσις.—Προτείνω μόνον οί έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευ- δώνυμον επίσης ισχύον διά το έτος τούτο. Προτά- σεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα καταργημένα, δεν δημοσιεύονται.—Ο έντος παρενθέσεως αριθ- μός σημαίνει πόσα τετράδια δεν ανταπέδωκεν ει- σέτι ο προτείνων].

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν'ανταλλά- ξουν: ο Μαστροχαλαστής (0) με Γέρον του Μοριά, Στέφανον Έλαίας, Φιλότατον—ο Βασίλεις της Ρώμης (Α) με Νέλκε, Λωδο- νιστον, Ένδοξον 'Ιωλκίδα—ή δοξαμένη Γα- λανόληκη (0) με Αίμα της 'Ελευθερίας, 'Α- σύρητον Τηλέγραφον, Άπλητισμένην Κό- ρην, Κρητικοπούλαν, Νέαν Έλλάδα.

«Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: 'Ελληνικήν Καρδίαν (σου άπαντῇ διά δελτα- ρίου ο κ. Η.) 'Αλέξανδρον Μανροκορδάτον (Έλαβα, εύχαριστώ) Μαστροχαλαστήν (έννο- είται, αν αί 'Ασκήσεις σου γωρούν εις μίαν κόλλαν χαρτί, δεν εινε ανάγκη να κάμης τε- τραδίων ώραία ή επιστολή σου) 'Αλαιοσι- ανήν Μεξικάνον (έστειλα 17 τετράδια Μ. Μυ- στικών) εις όλους τους διαγωνισμούς δύνασαι να λαμβάνης μέρος, διότι και μακράς προθέ- σμίας είδω και ύπ' όψει μου λαμβάνω την ά- πόστασιν του Μεξικού από τας 'Αθήνας) 'Αιγην των 'Ελπίδων (έστειλα, εύχαριστώ) Κραυγήν Νίκης (εύχομαι άριστα) Καλαμίν (έλαβα, εύχαριστώ το ψευδώνυμον εκείνον, υποθέτω εινε τοπικόν γεωγραφικόν όνομα· κα- νένα ποτάμι, κανένα βουναλάκι) Μανώλε- ρον Κῆμα (έλαβα εύχαριστώ) Νικον 'Ιω. Σταθ. (όχι, αί αγορασται δεν έχουν αυτό το δικαίωμα) 'Ελληνικόν Ουρανόν (έχει κα- λώς) Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλανόληκην (έστειλα) Σουριανόν Πολεμιστήν (υπάρχει τέτοιο ψευδώνυμον, άλλ' εις ποίον άνήκει δεν ήμπορώ να είπω, διότι είμαι υποχρεωμένη να τηρώ την έγχευμένην των ψευδώνυμων)

'Αεροπλάνον Δαίδαλος (εύχαριστώ πολύ· κ' ένα μόνον αγοραστήν να έχῃς, Πράκτωρ λέ- γεται) 'Υπερασπιστήν της Έλλάδος (έλαβα, εύχαριστώ) Λακρόβρεκτον 'Ηπειρον (εύχα- ριστώ θερμώς· ή αγάπη των φίλων μου μ' έ- νισχύει εις τόν άγώνα) Λάτρυα της 'Ιδέας (έκλήρωθη κ' εδωμοσιεύθη δι' αυτό μόνον) Θριαμβεύουσας Έλλάδα (έλαβα) ένεγράψης εις το 'Θέατρον' του κ. Ξενοπούλου και σου στέλλεται ο 'Καχός Δρόμος' Εύγε- νίαν Λαμπαδ. (διά να σου στέλλεται το φυλ- λον εκ του γραφείου, πρέπει να μου γράψης την διεύθυνσιν σου) 'Αφροδίτη των Μεδί- ρων (έλαβα, εύχαριστώ) Παρήγορον 'Αγ- ρελον (αν και άργά, δέξου και τὰ ιδικά μου συλλυπητήρια· φύλλα έστειλα· πές στον Μιλ- τιάδη να μη ντρέπεται!) Ανδριαν Αίθον (χαίρω που έγινες καλά· τας 'Ασκήσεις να τας στείλῃς άμέσως) Σημάας του 'Αβέρωφ (έ- χει καλώς) Εύφημιαν Ζ. (έστειλα) 'Ασπην (τά έλαβα) 'Υψηλήν 'Ιδέαν, 'Εξόριστον Βασιληάν, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 6ην 'Ιουνίου 0' άπαντήσω εις το προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός

Λύσεων 'Απριλίου—Ιουνίου
(Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 15ης 'Ιουλίου)

273. Λεξιγραφίος

Τό τέρας το θαλάσσιον
Κοντά σε γράμμα θέτω
Κ' ένα Ρωμαίον πάραυτα
Ιστορικόν συνθέτω.

Εστάλη υπό του Έλληνικού 'Ιδεώδους

274. Στοιχειογράφος

Άγρια ζωο όελγας
Νάλλεξη τη μορφή του,
Κ' ένα φωνήεν έβαλε
Μπροστά στη κεφαλήν του.
Αλά κάποιο θαύμα έγινε
Και το άγρίμι έλάθη,
Κ' ένα θεότατο βουνό
Στη θέα του εστάθη.

Εστάλη υπό του Ροδοπαίου Έλληνοπαίδος

275. Αναγραμματισμός

Θεάν άρχαίαις λατρείαις
Αν αναγραμματίσης,
Πόλιν της Γερμανίας
Ευθύς θά σχηματίσης.
Εστάλη από το Ρόδου Μοσχοβόλημα

276. Αίνιγμα

Ὁργανον μουσικὸν τὸ ἀρσενικὸν μου
Καὶ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τὸ θηλυκὸν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐγῆς τῶν Ἑλπίδων

277. Γωνία

+ **** = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
*+**** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
+* = Μέρος τῆς χειρός.
***+** = Γραφικὴ ὕλη.
****+* = Κάτοικος νήσου.
***** = Εἶδος ποιηματος.
+***** = Ἀρχαῖος αεροπόρος.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Πελοπον-
νήσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας

278. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Μέρος πλησίον θαλάσσης—Γυνὴ τῆς Πα-
λαιᾶς Γραφῆς—Πρόθεσις + (οἰκιακὸν σκεῦος
—νήσος τοῦ Αἰγαίου =) Ἀριθμητικὸν ἐπίρ-
ρημα + (Ἀντωνυμία — ἀντωνυμία =)
Ἀντωνυμία.

Ἀθροισμα ὑπόλοιπον: Οὐρανία κατοικία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

279. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 = Αὐτοκράτωρ.
2 2 4 5 5 7 1 = Ἀρχαῖος θεός.
3 6 5 5 2 = Πόλις τῆς Μακεδονίας.
4 3 5 4 5 = Χρήσιμον ἐν πολέμῳ.
5 6 7 1 = Θηρίον.
6 1 1 6 2 = Ἀριθμός.
7 4 1 = Ἐξ οὗ πᾶσα ζωή.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαγαμένου Φουλι

280. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Λαμβάνων τὸ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ
οὕτω καθελθῆς, πέντε Νήσων τοῦ Αἰγαίου,
σχημάτισε ἐκτὴν ταύτην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περγάως

281. Φωνηεντόλιπον.

σν - θν - χ - χρ - χν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικῆς Οὐρανοῦ

282. Γρίφος

Τὸν	ὄνος	Ε	Ε
κρ		Ε	Ε
		Ε	Ε

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὀνειρεμένην Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21

200. Λαδόγα. (λᾶ, δό, γᾶ).—201. Ὅρος—
ὄρος.—202. Τὸ Λεξικόν.

203. Α (Ἄφες.)
ΙΝΑ (ΔΑΝΙΑ...)
ΙΜΕΡΑ (ΠΑΡΕΜΙΣ...)
ΑΝΕΜΩΝΗ (ἸΝΟΜΕΝΑ...)
ΑΡΩΜΑ (ΤΑ ΜΩΡΑ...)
ΑΝΑ (ΑΝΑΝΙΑ...)
Η (Ἰησὺν...)

204—208. Διὰ τοῦ Δ: δέρας, διά, ὕδρα,
ὁδός, δάκνω.—209. Ἐστάθη (ἐτίλει ΣΤΑ-

ΘΗ...)—210. ΛΥΚΟΥΡΓΙΟΣ (Λύπη, Ὑ-
περήφανος, Κακός, Ὅμοιος, Ὑγρός, Ρά-
διον, Γέρον, Ὀνειρον, Στενός).—211. Ἐστὶ
δίχης ὀφθαλμός: ὅς τὰ πᾶνθ' ὀρᾷ.—212. Ζή-
σεις βίαν κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῆς. (Ζ' εἰς
1 βῆ - ὦν - κράτ' εἰς τῶν - ἄνθη-μοῦ-Κράτῆ-ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με-
τεωραλὰ τὸν τοῖσιπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται εἰς τὰς 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετεωραλὴ ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ
λέξεις ἀπλᾶς. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι! Μόνον ψηφίζοντες
ὑποψηφιότητα Νέας Ἑλλάδος δύνα-
σθε νὰ τύχητε βραβεῖου ἐκλογέας.

Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός. (1Β', 134)

ΗΡΩΣ ΤΟΥ 21

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΔΑΙΔΑΛΟΣ

Ὑποψήφιοι δημοψηφίσματος, ὑποστηρίζοντες
ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Παλαμήδης». (1Β', 134)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν.—
Θεμιστολῆς Στεφανίδης, Σῆμος (Βαθ').

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

ΕΝΔΟΣΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος, ὑποστηρίζοντες
ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Παλαμήδης» (1Β', 137)

Ψηφίσατε πάντες τὰ ὑπέρτοχα ψευδώνυμα:

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ (1Β', 138)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Ἐξεδόθη:

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ

[Ἀναμνήσεις τοῦ πολέμου τοῦ 1897]

ὑπὸ ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Τιμᾶται δρ. ἡ φρ. 2.

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἀπευθεῖν
πρὸς τὸν συγγραφεῖα: κ. Εὐστράτιον
Εὐστρατιάδην, Τράπεζα Ἀθηνῶν,
Ἀθήνας.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κτ' ἄλλα και-

νούργια διηγήματα (1908-1911).

Πέντε κομμά, καλλιτεχνικὰ βιβλία.

Ἐκαστον δρ. ἡ φρ. 3.

Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἡ φρ. 13

Καὶ διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ

«ΘΕΑΤΡΟΥ», μόνον δρ. ἡ φρ. 10.

Πᾶσα παραγγελία πρὸς τὸν κ. Γρηγ.

Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου,

Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 26ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 245)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐσφοδρὸς ὁ Κυμαῖος, Τοξότης,
Μαρίκα Βλαδιμήρου, Ἑλλή Ἐμ. Μένιτσα, Χρυσὸ
Παγώνι, Κοντοσεβιδούλης, Εὐέλπης, Ἑλένη Κ.
Μωραΐτου, Ἀλ. Κ. Μωραΐτης, Α. Κ. Μωραΐτης,
Συριανὸς Πηλεμιστῆς, Κλεοπάτρα Καρρὸ, Ἰωάν.
Ν. Πλατσῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχόζα, Π. Γιαννούσης, Σ. Δ.
Γεωργιτῆς, Θ. Γ. Βαρελάς, Ι. Χ. Ἀβδελοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Χαλκιαδόπουλος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.
ΘΗΒΩΝ: Χρ. Γ. Παλιγγίνης (25, 26).
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Ἰωάν. Δ. Γούλας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὁλγα Θ. Καζιάνη.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Ι. Κατσούλης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κλ. Γ. Κοτσούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀλέκος Ι. Ἀτσαλός, Ἰωάν. Στ. Βα-
σιλείου, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Κωνστ. Ι. Φαρ-
μακίδης, Ἀναμνήν, Τούλα Παπαχρονόπουλου.

ΣΥΡΟΥ: Ἀλφειὸς Α. Δεκάς, Σπ. Ι. Κολο-
κούσης.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Στ. Δ. Καράσσης, Ἀλεξάνδρα
Δ. Καραόπουλος, Ἀθ. Στ. Παπαγιάννη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Νικόλης, Μ. Γ. Κομνηνός,
Ἀντ. Ν. Δεμπέσης, Νίκος Α. Κούτης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Χρυσάλλης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Β. Θ. Οικονομίδης (25, 26).
ΚΑΙΡΟΥ: Νικ. Σμαδάς.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Γεωρ. Μ. Φανής.
ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: Ἀχ. Γ. Σεβαστόπουλος (25).
ΣΑΜΟΥ: Θεμ. Στεφανίδης, Μαν. Δ. Καΐτας,
Κ. Ν. Γεωργιάδης.
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Πάσης Περ. Π. Εμμανουήλ,
Γεωργος Περ. Π. Εμμανουήλ, Γεωρ. Δ. Μαρίν-
τσογλου (25, 26), Ἀποστ. Β. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐφρόνων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν
οἱ ἐξῆς δύο: ΧΡ. Γ. ΠΑΛΙΓΓΙΝΗΣ ἐν Θήβαις
καὶ ΑΘ. ΣΤ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ἐν Τυρνάβῳ, οἱ
ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ
1ης Ἰουλίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἀνεῦ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὁδωμα-
τικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά, ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Δεπτομερῆς Τιμοκατάλογος τῶν Τόμων τῆς Διαπλάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 26ον φυλλάδιον.

Τῆς δὲ Βιβλιοθήκης εἰς τὰ φύλλα 4, 12, 16, 25, 27.